

Божа праця

Праця в наших руках, як в руках Христових, повинна стати молитвою Богу та служінням людям задля со-відкуплення цілої людської раси.

26.03.2010

Св. Хосемарія часто говорив про **“давнію новизну”** отриманої ним від Бога звістки. Він говорив, що вона **“давня як Євангеліє і нова як Євангеліє.”**[1] Вона **“давня”**, адже дух Opus Dei практикували перші християни, знаючи, що

вони покликані до святості та апостольства, залишаючись в миру, не відсторонюючись від своїх щоденних занять. Отже, **“найлегший шлях для розуміння Opus Dei — через приклад життя перших християн. Вони переживали своє християнське покликання серйозно, щиро шукаючи святості, до якої вони були покликані у хрещенні.”**[2]

Засновник Opus Dei сповнився радості, знайшовши сліди цієї звістки у працях Отців Церкви. Слова св. Йоана Золотоустого, адресовані вірним четвертого століття, дуже ясні: “Я не кажу: покинь місто та віддалися від справ громади. Ні. Залишайся там, де ти є, але одягнися у добродішність. Насправді, я волів би, щоб ті, хто живе у місті сяяли більшою добродішністю, ніж ті, хто віддалився у гори. Адже з цього виникає велике благо, бо

ніхто не запалює світла, щоб поставити його під посудину. Не кажи мені я маю дітей, я маю дружину, я маю доглядати дім і не можу зробити цього. Якби ти не мав нічого з того, але був літеплим, усе б втратив. А якщо все це маєш та є гарячим, набудеш доброчесності. Літні та молоді, одружені, батьки родин, ремісники та солдати, усі виконували що було наказано їм нашим Господом. Давид був молодим, Йосип - рабом, Акила — ремісником, один - охоронцем в'язниці, інший - сотником як Корнелій, інший - хворим як Тимотей, інший - рабом утікачем як Онисим. І нічого з того не стало на заваді жодному з них, усі вони просіяли своєю доброчесністю: чоловіки, жінки, раби, вільні, солдати та звичайні люди.”[3]

Обставини щоденного життя не є перешкодою, радше предметом та

дорогою освячення. Це - дух Opus Dei. З усіма їхніми слабкостями та недоліками ті, хто намагається жити згідно з духом Діла, подібні до перших апостолів,

“християнських громадян, які хочуть цілковито відповідати вимогам їхньої віри.”[4] Дух Opus Dei - для тих християн, кому не потрібно покидати своє місце у світі, щоб шукати та любити Бога. Як казав Іван Павло II, коментуючи вчення св. Хосемарії: **“Господь хоче увійти у сопричастя любові з кожним з його дітей, у їхніх щоденних заняттях, у ситуаціях буденності, де розкривається буття людини.”**[5]

Св. Хосемарія говорив у 1932 році: **“Зростання Діла у останні роки забезпечено Богом, який хотів, щоб люди ніколи більше не забували, що кожен має шукати святості, що для більшості християн означає освячувати**

себе в миру і у звичайній праці. Ось чому Діло існуватиме, доки люди житимуть на Землі. Завжди будуть люди, всіх професій та занять, які шукають святості у своїй звичайній праці та щоденних обставинах життя - споглядальні душі у середині світу.”[6]

Вчення св. Хосемарії, успадковане нами в його словах, листах, працях та його власному прикладі, творить певну духовність зі своїми характерними рисами: відчуттям Богосинівства, спогляданням у щоденному житті, злиттям священицької душі та мирської ментальності, любов'ю до свободи, радістю дітей Божих... Ці та інші аспекти вчення нашого засновника не є механічно нагромадженими елементами, але іскрами унікального духу, здатного формувати та проникати

у кожному мить та кожному обставину нашого життя.

Як двері обертаються навколо петель, так і дух *Opus Dei* **“обертається навколо звичайної професійної праці, яка виконується у миру.”**[7] Дверні петлі не є важливішими за самі двері, але мають особливе значення. Як дверні петлі стають непотрібні без дверей, так і професійна праця, якою б видатною вона не була, втрачає сенс, якщо перетворюється на “річ у собі” замість того, щоб бути засобом освячення усього професійного, родинного та суспільного життя людини. Але що є двері без петель? Для нас професійна праця, родинні та суспільні обов'язки є невіддільними складовими цілого нашого життя, конче потрібними для освячення як нас самих, так і цілого світу, для формування

людського суспільства згідно
Божої волі.[8]

Наша професійна праця, поза
сумнівом, може стати працею
Божою, *operatorio Dei*, адже ми
усиновлені Богом та ототожнені з
Ісусом. Єдинородний Син стався
людиною, щоб поєднати нас із
собою, як члени тіла поєднані з
головою, і він хоче діяти через
кожного з нас. Справді ми є
Христові, а Христос Божим.[9]

Св. Хосемарія невтомно
проповідував, що будь-яке чесне
людське заняття може бути
освячене, може стати святим,
може бути перетворене на працю
Божу. Освячена праця ототожнює
нас з Христом, досконалим Богом і
досконалою Людиною, освячує та
вдосконалює нас самих,
формує нас за його подобою.
**“Прийшов час для нас, християн,
голосити з покрівель що праця -**

дар Бога.”[10] Праця не є покаранням чи прокляттям, але бажаною та ще до первородного гріха благословенною Творцем дійсністю,[11] справою самого Сина Божого у Назареті. Там Ісус разом з Божою Матір'ю та св. Йосифом провів багато років у праці, простій, без людського лоску, але у божественній славі. **“В його руках ремесло, подібне до занять мільйонів людей в усьому світі, перетворилося на божественне завдання. Воно стало частиною нашого Відкуплення та шляхом до спасіння.”[12]** Ісус підніс потрібні у праці зусилля до рівня засобу звільнення від гріха, відкуплення та освячення.[13] Як наголошував папа Іван Павло II, немає такого чесного людського заняття, яке не могло би “бути перетворене на царину та предмет освячення, на поле для розвитку доброчесності та діалог любові.”[14]

Праця в наших руках, як в руках Христових, повинна стати молитвою Богу та служінням людям задля со-відкуплення цілої людської раси. Бог створив людину з пороку земного та зробив його частиною своєї творчої сили, щоб вона могла удосконалювати творіння, розвиваючи його за її власним розумінням,[15] проте після гріхопадіння людина не підносить своєю працею земну дійсність до Божої слави, натомість часто осліплює себе та деградує. Але Ісус перетворив земний порох на ліки, щоб зцілити нашу сліпоту, як він зцілив сліпого від народження чоловіка.[16] Відкривши можливість освячення праці, ми надаємо нового змісту усьому, що робимо або з чим стикаємось. Ми починаємо бачити Бога, любити його, споглядати його там, де раніше усе здавалося нудним та надто звичним чи розкривалось

лише у звичайній земній перспективі, без жодного натяку на вічність та надприродний сенс.

Блискуча панорама розкривається перед нашими очима: **“освячення праці, освячення нас самих в нашій праці, освячення через нашу працю.”**[17] Ми є головними героями у божественному намірі помістити Христа у зеніті всякої людської діяльності. Цей намір, який Бог побажав показати нашому Отцю у приголомшливо яскравому баченні, спонукав його, сповненого віри у благодаті та упевненого в нашій відповіді, написати: **“Сьогодні я бачу, як у прийдешні роки мої діти, які до самого кінця часів - адже, повторюю, ми є Божими дітьми — здійснюватимуть свою професійну місію: із мудрістю художника, талантом поета, надійністю майстра і скромністю, що переконливіше**

за красномовство. Я бачу їх, які прагнуть християнської досконалості у їхній професії та положенні в миру, щоб сприяти благу людства.”[18]

Яка дорога, о Боже, твоя ласка: людські сини під захист крил твоїх прибігають... Бо в тебе джерело життя, у твоїм світлі побачимо світло.[19] Свята Трійця дарувала св. Хосемарії світло споглядати глибини таємниці Ісуса Христа, світла людей[20]. Бог дарував йому “живе сприйняття таємниці Воплоченого Слова, завдяки чому він розумів, що у серці новонародженій у Христі людині умови людської дійсності тісно сплавлені з надприродним життям, і це перетворюється на місце і засоби освячення.”[21] Дух Діла вже освітив шляхи безлічі людей з самих різних країн та життєвих умов, надихаючи їх пережити дорогу святості у

звичайних умовах повсякденного життя. Ця сповнена самозречення дорога любові задля Бога насичує щастям душу та сіє мир Христовий у всьому світі.[22]

Іван Павло II заохочував нас із вірою наслідувати приклад св. Хосемарії: “Ви маєте здійснювати далі вашу місію, вірно й завзято йдучи кроками вашого Засновника. Покажіть своїми щоденними зусиллями, що любов Христова може оживити кожну грань нашого існування.”[23]

Понад усе, ми розраховуємо на заступництво нашої Матері. Ми просимо її приготувати нам нашу щоденну дорогу та завжди оберігати нас. *Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!, iter serva tutum!*

[1] *Бесіди*, 24

[2] Там же.

[3] Св. Йоан Золотоустий,
Проповіді на Євангеліє від Матея
43, 5

[4] *Бесіди*, 24.

[5] Іван Павло II, *Промова на*
аудієнції з учасниками конгресу
"Велич звичайного життя" 12
січня 2002, 2

[6] Св. Хосемарія, Лист 9 січня 1932,
91-92

[7] *Христос проходить поруч*, 45.

[8] Пор. Другий Ватиканський
Собор, Догматична конституція
Lumen Gentium, 33.

[9] Пор. *Йо* 6:56-57; 17, 23; *I Кор* 3:23;
Кол 1:26-29; *Гал* 2:20; *Рим* 8:10-11

[10] *Христос проходить поруч*, 47

[11] Пор. *Бут* 2:25

[12] *Бесіди*, 55

[13] Пор. *І Кор* 6:11

[14] Іван Павло II, *Промова на аудієнції з учасниками конгресу "Велич звичайного життя"* 12 січня 2002, 2

[15] Пор. *Бут* 2:7.15

[16] Пор. *Йо* 7:7

[17] *Христос проходить поруч*, 44

[18] Св. Хосемарія, *Лист*, 9 січня 1932, 4

[19] *Пс* 36:7-10

[20] *Йо* 1:4

[21] Конгрегація у справах святих.
*Декрет про героїчні чесноти
преподобного слуги Божого,
Хосемарії Ескрива де Балагер*, 9
квітня 1990

[22] Пор. *Еф* 1:10

[23] Іван Павло II, *Промова на аудієнції з учасниками конгресу "Велич звичайного життя"* 12 січня 2002, 4

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/bozha-
pratsia/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/bozha-pratsia/) (04.08.2025)